

„A vorbi de poet este ca și cum ai striga într-o peșteră vastă ... Nu poate să ajungă vorba până la el, fără să-i supere tacerea. Numai graiul coardelor ar putea să povestească pe harpă și să legene, din depărtare, delicate lui singurătate slavă.”

(Tudor Arghezi)

„Oameni ca Eminescu răsar la depărtări de veacuri în existența unui popor {...} Niciodată nu s-a văzut la noi un temperament de artist completat de o cultură atât de vastă și de o originalitate atât de puternică.

În poezia noastră dulceagă, lină și fără adâncime, versul lui Eminescu răsare într-un relief izbitoare. Simți îndată că ai de-a face cu un reformator. Primele lui poezii sunt un strigăt de neliniște, de revoluție artistică. Este necunoscută vibrare de gândire și de sentiment. Altă limbă, altă viață, cuvintele lui au suflat, mișcare, formă, fiecare epitet e explozie de lumină. Ce vigoare extraordinară și ce frumuseți ritmice neașteptate, neatinsă încă până la el!”

(Alexandru Ulahuță, 1889)

„Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor?
Brațele nervoase, arma de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor!
Fiarbă vinu-n cupe, spumege pocalul,
Dacă fiu-ți mândri aste le nutresc;
Căci rămâne stâンca, desî moare valul,
Dulce Românie, astă ț-o doresc.”

„Nimic nu este mai periculos pentru conștiința unui popor decât priveliștea corupției și a nulității recompensate {...}. Această priveliște îl ia poporului încrederea în valoarea muncii și în siguranța înaintării prin merit. Dându-le zilnic exemplul că, fără a ști ceva și fără a fi muncit, cineva poate ajunge bogat și un om de vază {...} contagiu intelectual devine din endemic epidemic, trece de la restrânsul grup {...} la grupuri din ce în ce mai numeroase de cetăteni.”

(Mihai Eminescu, Opere, vol. XXXI, București, Editura Academiei RSR, 1985, p. 124)

Camera Deputaților a adoptat, la 16 noiembrie 2010, un proiect de lege, prin care ziua de naștere a lui Mihai Eminescu a devenit Zi a Culturii Naționale.

În expunerea de motive a inițiatorilor se arată: „Ziua Culturii Naționale va fi, în vizionarea noastră, o zi în care nu numai celebrăm un mare creator, dar și o zi de reflexie asupra culturii române, în genere, și a proiectelor culturale de interes național.”

Decretul pentru promulgarea Legii privind declararea zilei de 15 ianuarie - Ziua Culturii Naționale a fost semnat la 6 decembrie 2010, iar Legea nr. 238 din 7 decembrie 2010 a fost publicată în Monitorul Oficial Nr. 831 din 13 decembrie 2010.

„... pe Eminescu trebuie să-l studiem, nu să-l condamnăm! A-l acuza de naționalism este de-a dreptul o naivitate, probabil lipsă de cultură istorică. Pe vremea lui Eminescu, când nu exista încă Declarația universală a drepturilor omului și când mariile puteri își împărau între ele lumea, în detrimentul libertății popoarelor, ceea mai progresistă idee colectivă era libertatea națională, iar luptătorii pentru libertate națională erau antemergători, revoluționari, eroi.

{...} Eminescu este simbolul nostru național, fiindcă așa a stabilit, în timp, poporul român, nu oare instanță, care ar putea să revoce acum acest lucru. Nu este în puterea unei instituții să stabilească alt asemenea simbol! De aceea, Eminescu se identifică plenar cu spiritul românesc, cu lumea românească, cu România.”

(academician Ioan-Aurel Pop, Cultura națională și specificul național,

În: Magazin istoric, septembrie 2013)

Biblioteca Județeană
Satu Mare

Strada Decebal, nr. 2
440006 Satu Mare
www.bibliotheacasatumare.ro
www.facebook.com/bibliotheacasatumare

Telefon: 0261-711199
Fax: 0261-715861
e-mail: bibliotheacasatumare@yahoo.com

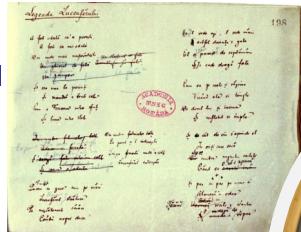
Eminescu în Constelația Lirei

15 ianuarie,
171 de ani de la nașterea
poetului național
Mihai Eminescu
și
Ziua Culturii Naționale

Pliant omagial editat de
Biblioteca Județeană
Satu Mare

Eminescu în Constelația Liriei

„Cel mai mare poet pe care l-a iubit și-l va iei oredată poate, pământul românesc este {...} posesorul celei mai bogate bibliografii din istoria noastră literară. S-au publicat mii de volume în ţară și în străinătate {...} - numai simpla lor enumerare ar umple câteva tomuri - sute de mii de pagini au fost dedicate poetului, ceea ce înseamnă că recunoașterea geniului lui Mihai Eminescu a trecut de granițele naționale, ajungând în universalitate.”

(Amintiri despre Eminescu, București, Editura Vîitorul Românesc, 2000, pag. 7)

„Acel cuprins ideal al culturii omenești nu era la Eminescu un simplu material de erudiție străină, ci era primit și asimilat în chiar individualitatea lui intelectuală.

{...} Această scăpare a suferinței mute prin farmecul exprimării este binefacerea ce o revarsă poetul de geniu asupra oamenilor ce-l ascultă, poezia lui devine o parte integrantă a sufletului lor, și el trăiește de acum înainte în viața poporului său.”

(Titu Maiorescu, Eminescu și poezile lui, 1889)

„{...} și multe semințe sănătoase se găsesc răsfrirate pe scurta cale ce Eminescu a parcurs! Acum din zi în zi se descoperă marea și nepreluita comoară ce el ne-a lăsat, de idei, de limbă și de învățătăria iubire pentru neamul său.”
(R. Popa, Michail Eminescu.
În: Fântâna Blanduziei, Nr. 24 din 25 iunie 1889)

„Tot ce scria dânsul, izvora dintr-o adâncă convingere. Nîmic nu era fals, nimic nu era formă goală ori ipocrizie la acest urier al cugetării. Pentru nîmic în lume nu s-ar fi prefăcut Eminescu. Era franc în ură ca și în iubire. și în aceste lupte ale condeiului, nu ne-a lăsat numai amintirile unui stilist eminent, ce se încălzea în polemică și concentra într-o imagine nouă o bogăție de idei. - Eminescu ne-a mai lăsat unele teorii, ce poartă pecetea creerului lui. Eșit din popor, era pasionat de talpa casei românești; iar ideea națională la dânsul, era imaginea cea mai sfântă a cugetării”

(D. Larian, Prietenii, confrății și tinerime)

„Catarg unic, singur
Coborât din crânguri,
Ueacuri străbatând,
Nalt în vârf purtând,
Viu, învâlvorat,
Foc halucinant,
Flăcări de comoară, foc rătăcitor,
Sufletul-văpăie al unui popor”

(Majtényi Erik, Lui Eminescu, 1964)

„și pentru că toate acestea
Trebuie să poarte un nume,
Un singur nume,
Li s-a spus
Eminescu.”

(Marin Sorescu,
Trebuie să poarte un nume,
1964)

„Poetii au virtutea de a însuflare și cele mai ascunse unghere. Ei sunt aceia care dețin cheile ascunse ale sufletului popoarelor lor.

Mihai Eminescu este România.

A devenit de mult un loc comun, o expresie a unei realități de netăgăduit faptul că arta lui trăiește plină de vigoare și că stihurile sale îl durează în stâncă nemurirea.”

(Rafael Alberti; Maria Teresa Leon, Marele poet, 1964)

„Să știi că oriunde m-oi duce,
Către apus sau răsărit,
Ua răsună dulios și dulce
Că-n lumea asta te-am iubit.

„și de adâncă mea iubire
Ua rămânea pe-acest pământ
Ca o eternă amintire
Tristul și jalnicul meu cânt.”

(Veronica Micle, Să știi că oriunde..., 1872-1887)